

Vyvěšeno dne: 2. 4. 2026

Svěšeno dne: 16. 4. 2026

Iva Homolková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **Mgr. et Mgr. Ing. Petr Sedláček**, Mutěnická 4128/2, Brno, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, Jindřišská 967/34, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2023, čj. MV-103699-8/SR-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2025, čj. 9 Ad 16/2023-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále také *správní orgán I. stupně*) rozhodnutím ze dne 18. 4. 2023, čj. ÚOHS-14568/2023/141, rozhodl o platu žalobce (*stěžovatel*), a to tak, že mu s účinností od 1. 5. 2023 přiznal osobní příplatek ve výši 3 000 Kč (oproti původní výši 6 000 Kč) v závislosti na výsledku služebního hodnocení podle § 149 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí a městský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného.

2. Průběh řízení před Nejvyšším správním soudem

[2] **Stěžovatel** proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v posouzení několika právních otázek soudem v předcházejícím řízení, pro vady správního řízení a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Protože však kasační stížnost neobsahovala žádnou argumentaci a stěžovatel požádal o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení zástupce, vyzval jej soud

dne 10. 10. 2025 k doplnění kasační stížnosti o důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu.

[3] Usnesením ze dne 20. 11. 2025, čj. 10 Ads 208/2025-18, soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a také návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Důvodem byla okolnost, že stěžovatel nedoložil svoje majetkové poměry. Protože stěžovatel uhradil soudní poplatek a doložil svoje právnické vzdělání (v minulosti dokonce pracoval jako asistent na Nejvyšším správním soudu), shledal soud, že stěžovatel splnil tyto dvě podmínky řízení. Znovu jej však vyzval k doplnění kasační stížnosti o důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu.

[4] Dne 10. 2. 2026 obdržel Nejvyšší správní soud podání, nadepsané jako doplnění kasačních důvodů, a jehož obsahem je tvrzení, se hodnocení stěžovatele proběhlo na základě nepravdivých, účelových a lživých podkladů. Ke snížení platu prý totiž došlo na základě údajných e-mailů údajných kolegů, teprve dodatečně Alešem Drbalem podstrčených do elektronicky vedeného spisu. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále tvrdí, že se stal obětí odvetných opatření ve smyslu směrnice o whistleblowingu, jak je blíže vysvětleno v kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 7 Ads 69/2025, na kterou odkazuje.

[5] **Žalovaný** navrhuje kasační stížnost zamítnout a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem městského soudu. K argumentaci whistleblowingem žalovaný uvedl, že ke snížení bodové klasifikace došlo v důsledku nedostatků, které vykazoval výkon služby stěžovatele v období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2022. Žalovaný popírá příčinnou souvislost mezi e-mailovou korespondencí stěžovatele a tvrzeným odvetným opatřením (horší služební hodnocení). Stěžovateli nebyl nikdy přiznán status oznamovatele, což plyne také z rozsudku městského soudu čj. 8 Ad 5/2024-33 ze dne 5. 2. 2025. Není také pravdou, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právním řádem a bylo podloženo řádně zaevidovanými podklady prokazujícími stěžovatelovy nedostatky ve službě. Namítá-li stěžovatel začernění údajů, došlo k němu z důvodu anonymizace jmen pisatelů dvou e-mailů, kteří poukazovali na nevhodné chování stěžovatele. Z toho nelze usuzovat na zájem hodnotitele zhoršit postavení stěžovatele, nebo dokonce úmyslně falšovat podklady pro vydání rozhodnutí.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel má odpovídající vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Hned úvodem je třeba uvést, že kasační stížnost (včetně jejího doplnění) se pohybuje na samotné hranici věcné projednatelnosti, protože prakticky jediné tvrzení v ní obsažené spočívá v údajné manipulaci s elektronicky vedeným osobním spisem, v čemž stěžovatel spatřuje projev odvetného opatření z důvodu tzv. whistleblowingu. Žádné konkrétní důkazy či alespoň relevantní indicie, které by tuto jeho spekulaci potvrdzovaly, však nenabídl.

[8] S poukazem na dřívější judikaturu Nejvyšší správní soud připomíná smysl a význam kasační stížnosti. Ta představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu ve správním soudnictví. Hlavním smyslem kasačního řízení je tudíž vést kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu a mj. také zdůraznit přílehlavou judikaturu (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63). V nynějším případě je však zjevné, že kasační stížnost relevantně nezpochybnuje rozhodovací důvody

pokračování

městského soudu. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji dřívější judikaturu, podle které „*kasační stížnost nemůže být úspěšná, zopakuje-li pouze závěry zrušeného rozhodnutí a vyjádří-li prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by upřesnila konkrétní důvody, v nichž stěžovatel spatřuje pochybení městského soudu*“ (viz např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 92/2015-29, bod 11). Navíc lze doplnit, že dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, je „*žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkoumání soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)*“.

[9] Z právě uvedeného je také zřejmé, že tyto požadavky na formulaci důvodů kasační stížnosti nelze naplnit pouhým odkazem na jiné řízení, vedené (a dosud neskončené) před zdejším soudem pod sp. zn. 7 Ads 69/2025. Povinností stěžovatele (samozřejmě chce-li být se svým podáním úspěšný) je totiž vytknout, v čem konkrétně došlo k pochybení ze strany městského soudu, a nikoliv pouze odkázat na argumentaci, uplatněnou v jiném řízení, a „*učinit ji součástí i této kasační stížnosti*“. Touto námitkou se proto zdejší soud pro její nekonkrétnost, nesrozumitelnost a tedy i celkovou neuchopitelnost nezabýval.

[10] Z důvodu úspornosti a vskutku mimořádně podprůměrné obsahové i formální úrovně kasační stížnosti proto postačuje odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, který velmi podrobně rekapituloval obsah služebního hodnocení stěžovatele (body 4-14), způsob jeho vyhodnocení žalovaným (body 17-22) a k tvrzené manipulaci s podklady obsaženými v osobním spise uvedl, že stěžovatel nevznesl žádná konkrétní tvrzení, přičemž o jeho nevhodném chování vůči některým zaměstnankyním úřadu svědčí i dvě písemné výtky, které mu byly uloženy dne 28. 6. a 8. 12. 2021. Úřední záznamy o e-mailové komunikaci stěžovatele byly do spisu vkládány bez větších časových odkladů a v elektronické formě, takže není důvod k domněnce, že byly uchovávané „v šuplíku“ a vkládány do osobního spisu až s odstupem. Namítanou změnu podkladů (e-mailová komunikace) proto městský soud označil za nepřesvědčivou a nepřípadnou, a to jednak s ohledem na to, že stěžovatel konkrétně netvrdil, jak byly e-maily pozměněny nebo v čem spatřuje jejich nepravost, byť k tomu měl dostatečný prostor např. v námitkách proti služebnímu hodnocení, v odvolání anebo ve vyjádření se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na shora uvedenou velmi nekvalitní úroveň kasační stížnosti proto považuje Nejvyšší správní soud za rozumné namísto opakování argumentace městského soudu stěžovateli doporučit, aby si ji znovu přečetl přímo v napadeném rozsudku.

[11] Nejvyšší správní soud totiž ověřil, že tato argumentace odpovídá obsahu správního spisu a nekonzistentní je naopak stěžovatel, který např. v žalobě ze dne 4. 1. 2024 současně tvrdí, že „*služební orgán i hodnotitel zasahují do jeho ústavně garantované ochrany důvěrnosti komunikace, pakliže činí kroky k tomu, aby šířili a seznamovali neadresáty jednotlivých zpráv s kýmkoli jiným, než byli adresáti konkrétních zpráv*“ a došlo tak údajně k narušování „*ústavní ochrany důvěrnosti komunikace*“, přičemž však hned v následující větě namítá, že „*nadto není nijak prokázané, že autorem jakéhokoli podání je vůbec hodnocený*.“ Tato argumentace totiž není nepodobná již zlidovělé „hlášce“, podle které „*nic jsem neplatil a ta částka absolutně nesouhlasí*“. Jinými slovy vyjádřeno, nelze popírat autorství některých mailů a současně tvrdit, že jejich šířením je zasahováno do jeho ústavních práv (důvěrnosti komunikace).

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud posoudil všechny sporné právní otázky dostatečně pečlivě a v souladu se zákonnou úpravou, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a jeho závěry odpovídají skutečnostem patrným ze správního spisu.

[13] Protože stěžovatel neupřesnil a řádně neodůvodnil, v čem měl městský soud při svém hodnocení pochybit, nemůže si Nejvyšší správní soud sám domýšlet další námitky a reagovat na skutečnosti daného případu nad rámec těch, které jsou obsaženy v samotné kasační stížnosti.

Lapidárně a sportovní terminologií řečeno: „*soupeř dělá výkon*“. Jestliže se totiž stěžovatel odpovídajícím způsobem argumentačně nevypořádal s kvalitním a přesvědčivým odůvodněním napadeného rozsudku, nemůže očekávat, že tak učiní namísto něj Nejvyšší správní soud. Nevyužil-li tedy stěžovatel možnost využít mimořádný opravný prostředek k ochraně svých práv proti tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku uvedením námitek směřujících přímo proti rozhodnutí městského soudu, nemůže být kasační stížnost úspěšná. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nemohly být naplněny.

4. Závěr a náklady řízení

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu